

Publicerad 2010-01-19 00:00 av Caprice!

tro det eller ej men detta är faktiskt sant, jag har bara bytt ut namnen och lagt till lite miljöskildring. ;-)

Hänt i byn

Det var dans några mil bortom byn. Till dansen tog man sig medelst cykel. Så gjorde både damerna och herrarna. Det här hände i slutet av 40-talet och då fanns det inte så många privatbilar som nu. Alltså cyklade man oftast dit man skulle.

Två flickor, Sara och Birgitta, gjorde sällskap till dansen. De fick dansa mycket och hade en väldigt trevligt kväll. Birgitta blev intresserad av en av sina kavaljerer, de hade dansat under merparten av kvällen med varandra. Och Erik var lika intresserad tillbaka men ganska blyg.

Dansen tog slut och man begav sig hemåt. Det var ju några mil så det tog sin lilla tid att komma hem. Birgitta bjöd då hem honom på kaffe och han tackade förstås ja. Så gav de sig iväg alla tre. Sara höll sig en bit bakom för att inte störa dem. Hon nådde så småningom sin avtagsväg och tog farväl med ett "hejdå!" och en vinkning.

Kort därpå var Birgitta och Erik framme vid sin destination. Till all lycka hade hennes föräldrar redan gått och lagt sig. Kaffehurran kom på spisen i en fart, men samtalet gick väl lite trögt. Så var det dags att gå till sängs och de drog sig mot hennes rum. De satte sig bredvid varandra på sängkanten. Hon väntade sig förstås att nu skulle det bli action... (Fast hon tänkte nog inte i sådana termer...) De satt där tysta en stund. Ska han inte göra nåt snart? tänkte hon.

På den tiden var det inte tillrådligt att flickan tog initiativet i den situationen. Då kunde hon få dåligt rykte. Så Birgitta satt där och blev alltmer otålig inombords. Men det visade hon förstås inte. Fin flicka skulle man vara.

Efter ett tag sade Erik:

"De blåås."

"Jaa," svarade hon lite förvånat. Och det gjorde det verkligen, vinden tog i riktigt ordentligt och ruskade om träden så att någon enstaka gren till och med knackade på fönstret då och då.

Det blev åter tyst mellan dem. Så småningom tröttnade Birgitta på att vänta på att han skulle närma sig så hon klädde snabbt av sig och kröp ner i sängen medan han generat vände sig bort. "Nu ska det väl ändå hända något", tänkte hon. Men han satt kvar på sängkanten, lika oföretagsam som tidigare. Hon drog lite demonstrativt i täcket och han lyfte lite på baken (men utan att titta på henne) så att hon skulle kunna dra upp det så långt hon ville. Annars satt han lika passiv som förut. Och tyst.

Tiden gick. En hel timme senare sade han lite mer bestämt:

”De blås nu å.”

Hon nickade men hade ännu inte gett upp hoppet om något annat. Åter blev det tyst. Det enda som hördes var det lugna tickandet från en pendyl på väggen. Då och då avbrutet av den där trädgrenens knackande på fönstret.

Det började ljusna ute men blåsten var fortfarande lika stark. Snart skulle hennes föräldrar vakna och ta itu med de tidiga morgonsysslorna i kök och ladugård. Då sade han med visst eftertryck:

”Ja, tänk att de ha blåst heile nätta!”

Och sedan var det bara att cykla hem igen. Hela långa vägen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Caprice! med Poeter.se id #11042 innehar upphovsrätten